

רעפ 53956-02-25 - עמרם זהבי נ' מאיר רבינוביץ'

רע"פ 53956-02-25 - עמרם זהבי נ' מאיר רבינוביץ'עליון

רע"פ 53956-02-25

עמרם זהבי

נגד

מאיר רבינוביץ'

בבית המשפט העליון

[27.04.2025]

כבוד השופט יוסף אלרון

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה ב-עק"נ 1859-05-24 ו-עק"פ 37540-05-24

מיום 30.1.2025 שניתן על ידי השופטים א' בולוס, מ' דאוד ו-נ' סילמן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטים א' בולוס, מ' דאוד ו-נ' סילמן) ב-עק"נ 1859-05-24 ו-עק"פ 37540-05-24 מיום 30.1.2025 בגדרו התקבל בחלקו ערעור המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה (השופטת א' דניאלי) ב-ק"פ 40883-07-20 מימים 26.2.2024 ו-20.3.2024. המשיב הגיש נגד המבקש קובלנה פלילית הכוללת חמישה אישומים, במסגרתה תואר כי המשיב משמש בתפקידים ציבוריים במושב הדר עם, והמבקש מנהל נגדו החל משנת 2012 "מסע הכפשה" מתמשך, בו הוא מפנה שלל טענות "כוזבות ופוגעניות" כלפיו. ההליך מהווה נדבך נוסף במספר הליכים שניהל המשיב נגד המבקש בניסיון לגרום לו לחדול ממעשיו.

לפי עובדות האישום הראשון בקובלנה, המבקש נהג להשמיע קריאות גנאי באמצעות רמקול מול ביתו של המשיב באופן תדיר, כמעט מדי יום ולעיתים מספר פעמים ביום. בין היתר המבקש כרז "דם ילדינו בראשך" וקריאות דומות. בגין האמור, למבקש יוחסה עבירה לפי סעיף 5 בשילוב סעיף 12(1) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981; ומאות עבירות לפי סעיפים 1-2 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק איסור לשון הרע). לפי עובדות האישומים 2-5 בקובלנה, המבקש פרסם באמצעות דואר אלקטרוני ואמצעים דיגיטליים נוספים, בתפוצה רחבה, מכתבים שכללו כינויי גנאי כלפי המשיב. בין היתר, נכתב בהם כי המשיב מושחת, משקר בבית משפט, גנב כספי ציבור וכן "הורג ילדים פוטנציאלי". בגין האמור, יוחסו למבקש מאות עבירות לפי סעיפים 1-2 לחוק איסור לשון הרע.

3. בית משפט השלום קבע בתחילת ההליך כי הקובלנה לא מגלה עבירה, ואולם ערעור המשיב לבית המשפט המחוזי התקבל, תוך שנקבע כי קיימת היתכנות להרשעה בקובלנה. בעקבות האמור, הדיון בקובלנה הוחזר לבית משפט השלום, ולאחר הליך הוכחות הוחלט לזכות את המבקש מחמת הספק מעבירת פגיעה בפרטיות. ביחס לעבירות לשון הרע, נקבע כי האמירות המופיעות באישום הראשון יכולות להתפרש כהבעת דעה או ביקורת על פעילותו הציבורית של המשיב. זאת, על רקע תכנית תעבורתית שהוחלה בישבו. בהתאם, המבקש זוכה מעבירות לשון הרע שיוחסו לו באישום זה. לעומת זאת, נקבע כי האמירות המופיעות באישומים 2-5 כוללות טענות עובדתיות כוזבות שנטענו בלשון בוטה ונועדו להכפיש את המשיב, ומשכך באישומים אלה המבקש הורשע בביצוע ארבע עבירות לפי חוק איסור לשון הרע.

בית משפט השלום בגזר הדין התייחס לחומרת המעשים ולעובדה כי בוצעו לאורך תקופה ממושכת. עוד צוין כי הליכים קודמים שניהל המשיב נגד המבקש, ובהם נפסקו לטובתו פיצויים בסכומים משמעותיים, לא היה בהם כדי להרתיע את המבקש מלהמשיך במעשיו. בהתאם, בית משפט השלום השית על המבקש עונש של שלושה חודשי מאסר על תנאי; וכן חייב אותו בתשלום פיצוי למשיב בסך 50,000 ש"ח ובהוצאות משפט בסך 20,000 ש"ח.

4. המבקש ערער על פסק הדין לבית המשפט המחוזי, וטען בין היתר כי ההליך נועד להשתיקו ולפגוע בזכותו לחופש הביטוי. עוד טען כי העונש שנגזר עליו חמור יתר על המידה ולא ראוי היה להשית עליו עונש מאסר מותנה. גם המשיב ערער על פסק דינו של בית משפט השלום, וטען כי האחרון שגה כשקבע שחלק מהפרסומים שיוחסו למבקש מהווים "הבעת דעה" ודברי ביקורת בלבד. כן נטען כי בית משפט השלום שגה כשזיכה את המבקש מעבירה לפי חוק הגנת הפרטיות.

בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המשיב, וקיבל באופן חלקי את ערעור המבקש. נקבע כי באישום השלישי, בו כאמור הורשע המבקש, יוחסו לו אותן אמירות שבית משפט השלום הגדיר כמביעות ביקורת עמדה או ביקורת, ומשכך יש לזכותו מעבירות לשון הרע שיוחסו לו באישום זה. הרשעת המבקש ביתר האישומים נותרה על כנה. ביחס לערעור המבקש על גזר הדין, נקבע כי העונש שנגזר על המבקש מקל עמו, וממילא אינו מצדיק את התערבות ערכאת הערעור. בהקשר זה, צוין כי השתת עונש מאסר מותנה מוצדקת בין היתר מאחר שהמבקש מפיץ לשון הרע נגד המשיב במשך שנים, וגם הליכים קודמים, שכללו בין היתר צווים למניעת הטרדה מאיימת ותביעות אזרחיות, לא הועילו כדי להרתיעו.

5. בבקשה שלפניי, המבקש שב וטוען כי הרשעתו מהווה פגיעה חמורה בזכותו לחופש הביטוי, תוך שהוא מעלה טענות עקרוניות ביחס לשימוש בהליך הקובלנה הפלילית בגין "הפצת עלונים", כדבריו. לחלופין, נטען כי יש להקל בעונשו ובפרט ברכיב הפיצוי שהושת עליו.

6. דין הבקשה להידחות. רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במקרים נדירים בלבד המעוררים סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של המבקשים, כאשר מתעוררים בנסיבות העניין שיקולי צדק ייחודיים או כשנגרם עיוות דין (רע"פ 53039-08-24 וקנין נ' שמואל, פסקה 9 (5.9.2024)). ענייננו אינו נמנה עם מקרים אלה.
7. חוק איסור לשון הרע נועד להגן על שמו הטוב של הפרט. ככלל, ההגנה על אינטרס זה מתמצה בסעד האזרחי הקבוע בסעיף 7 לחוק איסור לשון הרע. בהתאם, העבירה הפלילית המצויה בסעיף 6 לחוק איסור לשון הרע מהווה אמצעי חריג, שהשימוש בו מוצדק רק כאשר הפגיעה בשם הטוב נעשית באופן מכוון, וכאשר נלווית לה גם פגיעה באינטרס ציבורי רחב כגון שלום הציבור או מניעת שנאה ואלימות בחברה (רע"פ 9818/01 ביטון נ' סולטן, פ"ד נט(6) 554, 576 (2005) (להלן: עניין ביטון); רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל, פסקה 51 (13.8.2008)). בית משפט זה נדרש לא פעם להיקף עבירת לשון הרע, ובכלל זה ליחס הראוי בינה לבין הזכות לחופש הביטוי (עניין ביטון, בפס' 25; רע"פ 1955/12 נמרי נ' בנימיני, פסקאות 12-13 (9.5.2013)); וכן לפיקוח הנדרש על הליך פלילי המנוהל בדרך של קובלנה פלילית (בג"ץ 4957/08 שורת הדין - Israel Law Center היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 17 (17.10.2010)).
8. בענייננו, טענות המבקש מכוונות הלכה למעשה לתחולתן של הלכות אלה וכללים מושרשים נוספים על עניינו הפרטני, ואינן מצדיקות מתן רשות ערעור בגלגול שלישי (רע"פ 68928-01-25 אוחיון נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (29.1.2025)).
- אף לגופם של דברים, טענות המבקש כי פרסומיו מהווים ביקורת לגיטימית על פעילותו הציבורית של המשיב נבחנו ונדחו בחלקן על ידי הערכאות קמא. ויודגש, המבקש זוכה מעבירות שיוחסו לו ביחס לפרסומים שבהם מצאו הערכאות קמא קשר מסוים, גם אם רחוק, לביקורת על פעילותו הציבורית של המשיב. המבקש הורשע בעבירות לשון הרע רק ביחס לטענות עובדתיות כוזבות שפרסם - ובהן האשמות המשיב בשחיתות וגניבה מהקופה הציבורית ובשקרים בבית משפט, טענות שנטענו בשפה בוטה ומבלי שהוצגה ראיה לתמיכה באמיתותן. בהקשר זה יצוין כי עתירה שהגיש המבקש בעבר ובה העלה טענות דומות נדחתה בחיובו בהוצאות, תוך שצוין כי "אין ביסודה כל תשתית עובדתית או ראייתית התומכת ולו לכאורה בטענות החמורות המושמעות על ידו" (בג"ץ 6508-17 זהבי נ' רשות מקרקעי ישראל, פסקה 7 (24.07.2018)).
9. גם דין טענות המבקש המכוונות לעונש שנגזר עליו, להידחות. בקשת רשות ערעור על חומרת העונש תתקבל רק במקרים נדירים בהם ניכרת סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת (רע"פ 13839-04-25 חנין נ' מדינת ישראל (21.4.2025)). בענייננו, העונש שנגזר על המבקש ראוי ואף מקל עמו, וזאת בין היתר בהתחשב במספר ההליכים שניהל נגדו המשיב עד כה, ושלא הועילו כדי להרתיע את המבקש מלהמשיך ולהפיץ נגדו לשון הרע.
10. אשר על כן, הבקשה נדחית.
- ניתנה היום, כ"ט ניסן תשפ"ה (27 אפריל 2025).

יוסף אלרון
שופט